



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 1. An Divus Iosephus fuerit in utero sanctificatus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

TRACTATUS TERTIUS.

Divus Iosephus Filius Davidis Regis
in Esse Supernaturali.

TRACTATUM præcedentem de Naturalibus Divi Iosephi Filii Davidis Regis Prærogativis finivimus per dissertationem de eius Pulchritudine externâ & naturali: præsentem instituímus, prosequemur & absolvemus in consideratione pulchritudinis eius internæ & supernaturalis, non inconsequenti nexu & ordine. Qualis ergo fuerit hic filius Davidis corâ Deo in esse supernaturali, hoc est in gratiâ & sanctitate, non omni & totali, sed eâ solùm quâ ornatus est antequam ad desponsationem Deiparæ perveniret, hic differendum: Quatuor autem omnino hæc materia complectetur. Primum, An Divus Iosephus cum gratiâ ex utero Matris processerit, seu an in utero Sanctificatus sit? Secundum, An ei usus rationis acceleratus? Tertium, An in gratiâ confirmatus? Quartum, An etiam in eo peccati fomes extinctus seu ligatus? Quæ eodem ordine prosequemur.

CAPUT PRIMUM.

*An D. Iosephus fuerit in utero
Matris Sanctificatus.*

I. **M**ITHI (aiebat Paralytus quidam apud Treviros corâ Constantino Magno de Constantino Magno perorans) *Deorum immortalium munus & primum videtur & maximum, in lucem statim felicem venire.* Felicem ille existimabat, & existimant omnes, beatitudinem ex oculis metientes, illum quæ inter purpurea tapetia in speciem Re-

galis seu Imperialis tituli prodibat: Felices Cæsares, olim à Græcis Porphyrogenitos appellatos scimus, quod illos inter Aulæa aurea in Porphyrio & Margaritis, velut ad futuræ præiudicium fortunæ obstetricum manus excipiebant: Quod si illi felices, qui etiam plorantes & ejulantes, ut cæteri, in argumentum & præsentium & futurorum dolorum nascebantur: Si felices fortunæ forrè ludibrium, & grande miseriarum spectaculum futuri, quia Porphyrogeniti: Si felices, futuri forrè victiorum tervi, quia Gentibus dominanturi: quantò feliciores illi quibus obtigit, ut nascentes in divinæ brachiis gratiæ, in cœlesti flagrantissimâ charitatis purpurâ molliter exciperentur? Obtigit porrò id certò certius Virgunculæ Mariæ, Magnæ Dei Genitrici: sed an aliis etiam Divis? an D. Iosepho Virgineo ejuldem Virginis Sponso. & Christi Patri amantissimo, Custodi, Nutritio sedulissimo? Hic inquirimus, de aliis quidem ex occasione, & quantum ad intentum nostrum conferet, de Divo Iosepho verò specialiter & ex professo.

SECTIO PRIMA.

Sensus hujus Disputationis.

PRÆIUSquam de hâc materiâ disputemus, Materia ipsa de quâ disputaturi sumus dignoscenda est, ut aptè, congruè, & clarè ad rem loquamur.

Observandum ergò duplicem esse in utero Sanctificationem: unam quæ supponit peccatum in subiecto, à quo per illam emundatur: Alteram quæ nullum

nullum supponit peccatum, sed solam importat gratiæ seu sanctitatis infusionem, quæ sit in eodem ipso instanti in quo materiæ in matrice perfectè dispositæ anima unitur: Prima acceptio sanctificationis est communior, cum enim omnes naturaliter in peccato concipiuntur, nullus sanctificatur, qui non à peccato, quo erat infectus, expurgetur. Secunda tamen Sanctificationis acceptio est magis propria, quia Sanctificatio præcisè & formaliter non importat peccati destructionem, sed tantum gratiæ & sanctitatis positionem.

IV. Primo modo, plures Sancti dicuntur à nonnullis sanctificati in utero (an omnes rectè postea videbimus) quia ibi à peccato originali, in quo concepti fuerant, emundati sunt speciali Dei gratiâ & beneficio: Secundo modo, B. Virgo Deipara, quia hæc nequaquam ab illo mundata, sed ne in illud caderet singulari privilegio præservata: quod ita nunc certum est ut Summus Pontifex Alexander VII. è cathedra pronuncians per Decretum suum die 11. mensis Decembris anni millesimi, sexcentissimi, sexagesimi primi, statuât esse veterem pietatem fidelium sentientium Animam Beatæ Virginis in primo instanti creationis, atque infusionis in corpus, fuisse speciali Dei gratiâ ac privilegio, intuitu meritorum Jesu-Christi ejus Filii humani generis Redemptoris à maculâ originali præservatam immunem: atque in hoc sensu ejus Cœceptionis festivitatem ab Ecclesiâ solemnè ritu coli. Et infra pronunciat eandem Ecclesiam esse in possessione istius sententiæ & cultus, à quâ conabantur eam deturbare illi contra quos Bullam istam edidit. Hanc refert ad longum noster Franciscus Bona Spei tomo 2. suæ Theologiæ, pagina mihi 224.

V. Basilius à Poncio Leone Salmanticensis Magister Ordinis Eremitarum Sancti Augustini, sui temporis Doctor celeberrimus, & ab ingenii sui & magnæ literaturæ fortibus toto orbe notissimus, anno 1605. in festo Sancti Josephi coram confertâ multitudine è sacro suggestu de laudibus ejusdem Sanctissimi Viri perorans, pronunciare non dubitavit, Patre Carolo Veron

ejusdem Ordinis teste auriculari, & in suo Opere Gallico, cui titulus, *Triomphe de Saint Joachim & de Sainte Anne*, lib. 4. cap. 12. Relatore. Si quinque vel sex Doctores seu Theologi alicujus meriti invenirentur, qui Sanctissimum Josephum secundo sanctificationis modo donatum, idest à peccato originali præservatum fuisse assererent, se eis indubitanter adjuncturum, ejusmodique assertum tot tantique ponderis rationibus futurum, ut omnis æqui Judicis assensum esset obtenturus.

Joannes Carthægena ex Ordine Minorum & ipse celeberrimus tomo 1. de Arcan. lib. 4. homil. 12. postquam asseruit esse opinionem Authorum sine numero, quod Divus Josephus fuit in utero ab originali mundatus, addit *Immò Eruditissimus noster Bernardinus de Busto Marial. 4. part. serm. 12. postquam retulerat opinionem cujusdam dicentis divinius præservatum fuisse ab originali culpâ, non audens illam damnare ait, utrum autem Joseph ab originali maculâ præservatus fuerit, ipse Deus novit qui talem in Patrem Putativum sibi, & Governatorem suæ Humanitatis, & dilectissimæ Matris suæ Conjugem super omnes homines elegit.*

Pater quoque Jacobus Lobbetius è Societate Iesu Leodiensis tom. 3. quæst. Evangelicar. quæst. 1. de sancto Iosepho asserit quosdam fuisse inventos qui idem asseruerint, conceptionem scilicet D. Iosephi fuisse immaculatam uti sponsæ suæ, ut sic sponsus sponsæ fieret conformis.

Hanc opinionem tamen approbare non possum: primò, quia cum Beatissima Virgo Deipara longè altiori titulo sit Mater Christi, quam D. Iosephus sit ejus Pater, non debet hic sponsæ suæ ita in omnibus æquiparari, ut sit per omnia ei par: Quare hoc privilegium quod Divæ Deiparenti tanto labore Doctores vindicarunt, & in cujus possessione est apud piam Ecclesiæ fidem ex Decreto citato Alexandri VII. debet illi esse ita speciale, ut nulli alteri sit communicabile, propter specialem quam habet ad Christum affinitatem: ex quo scilicet Christi caro, ut ait D. Augustinus est caro Mariæ. Cum ergo aliqua pars carnis Mariæ sit quasi

R 2

per

Synopsis

Immaculatio
D.
Iosephi
R
VI

per identitatem pars carnis Christi, aded ut eam portionem carnis quam Divinum Verbum ex Virgine Matre assumpsit, & cum qua ex ejus utero prodiit, nunquam dimiserit, non debuit certè illa caro aded aliquando saltem secundum aliquam sui partem elevanda, fuisse unquam caro peccati, ut fuisset, si B. Virgo originale contraxisset.

IX. Neque tantum non approbo istiusmodi opinionem, sed etiam improbo, nec tutam esse censeo: & quidem P. Lobbetius citatus quaest. 2. Moral. de Sancto Iosepho scribit Urbanum VIII. prohibuisse eam è pulpito jactari, in scholis doceri, & libris impressis vulgari, & si quid emanasset ejusmodi supprimi: cui, si extat, nihil Ecclesiae filiis addendum: sed volvi & revolvi Bullarium Magnum Cherubini in hoc Pontifice, & nullam apud eum talem istius Pontificis Constitutionem reperire potui: cum verò hæc ad intentum meum faceret, Lobbetium mihi notissimum accessi: ex eo sciscitatus sum de isto Urbani à se in isto opere adducto decreto, qui nihil mihi respondere potuit nisi se certò legisse istud decretum, sed non posse recordari apud quem Authorem. Credo tamen ei ut candidissimo ex opinione meà viro.

X. Sed sive extet, sive non extet, istud Urbani VIII. Decretum, tutam non est ista sententia post determinationem Sacri Concilii Tridentini, Sess. 5. in Decret. de pecc. orig. in fin. in hæc verba statuentis: *Declarat tamen sancta Synodus non esse sua intentionis comprehendere in hoc Decreto, ubi de peccato originali agitur, Beatam & Immaculatam Virginem Mariam Dei Genitricem.* Cum enim omnes ex Adamo descendentes per carnalem propagationem in Adam peccasse sine ullà exceptione pronunciet Scriptura, & Adæ peccato inquinari in Conceptione dicat Concilium, ita ut non nisi Virginem solam hoc suo decreto absolvat, satis ostendit temerarium fore ullum alium velle hoc Decreto generali eximere.

XI. Quare hanc Sectionem finio per lepidum quorundam Rabbiorum Commentum, quod aliàs me legisse memini. Hi finxerunt Og Re-

gem Basan, gigantem illum quem Moyfes interfecit, natum ante diluvium, usque ad Moysem vitam produxisse, idest ad annos mille & multos supra: Aquas porrò evasisse diluvii, quod tantæ fuerit proceritatis, ut altissimis quibusque altior Montibus esset, unde non mirum quod omnibus aquis diluvii supereminuerit: quàm ridiculum istud Commentum! Cum ergo nullus sit qui illud non existimabiliter, cavebo, & omninò cavendum, ne qui Sanctissimum Christi Patrem Divum Iosephum in sanctitate gigantem credimus, ejus idem magnitudinem ita protendamus, ut cum aquis peccati originalis, quibus omne humanum genus immersum est, supereminuisse credamus, aliisque ut credant suadeamus, sicque ridiculi fiamus, & vel falsa, vel minus certa de eo affirmando, ut cum magnum faciamus, vera & certa, quæ sufficiunt ad hoc, & porrò dicturi sumus, dubia reddamus. Itaque quaestio proposita procedit solum de sanctificatione in utero primo modo sumptâ, idest de illâ quæ peccatum originale in subiecto supponit, quod adveniendo expulerit.

SECTIO II.

Quid sentiendum de illis qui aliquos Sanctos asserunt in utero sanctificatos.

CERTUM est primò, & de fide omnium homines ab Adamo per viam feminalem descendentes, prævaricationis illius participes (utpote in co tanquam in capite contentos) in peccato naturaliter concipi, & naturâ esse filios iræ. XII

Certum est secundò, ac etiam de fide, sequiturque ex præcedenti, omnes in eodem peccato naturaliter extra uterum nasci: quæ duo Hæretici Pelagiani prætractè negabant, asserentes peccatum Adæ nullum posterorum ejus reum constituisse, sicque omnes homines, & intra uterum concipi, & extra uterum naturaliter nasci immaculatos. XIII

Propter

XIV. Propter hoc quidam Claudius Dauf-
 quius Canonicus Tornacensis, in libro
 cui titulus *Binoctium*, quem edidit ex-
 pressè contra D. Iosephi in utero san-
 ctificationem, non dubitavit omnes
 illos dicere Pelagianorum Congreges,
 & alterius partis hæresis illorum Con-
 fortes, qui D. Iosephum ex uteri ma-
 terni latebris sanctitate donatum pro-
 didisse asserunt: verùm cum illud impe-
 tiginis nullus hætenus afflicuerit eis,
 qui tot sanctos in utero sanctificatos af-
 feruerunt, nimis temerarius fuit Dauf-
 quius hoc afflicuisse illis qui id dicunt
 de D. Iosepho ut constabit ex dicen-
 dis. Et certè, ut prætermittam quo
 animo hæc Daufquius scripserit, hi
 quoad hoc discrepant toto cælo à
 Pelagianis: nam Pelagiani docebant,
 primò omnes homines nasci imma-
 culatos: hi verò tantùm perpaucos,
 eosque insignioris notæ sanctos, ac sin-
 gulariter prædestinatos: Secundò, Pe-
 lagiani docebant nasci immaculatos
 naturaliter: hi verò tantùm Dei spe-
 ciali gratiâ & beneficio: Tertio, do-
 cebant Pelagiani idèd omnes nasci na-
 turaliter immaculatos, quod illorum
 conceptio esset naturaliter sine macu-
 lã, negabant enim illi absolutè pecca-
 tum originale: hi verò docent omnes
 esse naturã filios iræ, & in peccato con-
 ceptos, & idèd naturaliter nascituros
 in peccato in quo concepti fuerant, nisi
 fuissent à Deo ex speciali privilegio ab
 illo in utero purgati propter insignem
 suam supra cæteros electionem & præ-
 destinationem. Quartò, Pelagiani re-
 ducebant suum dogma ad fidem divi-
 nam, hi suam doctrinam tantùm ad fi-
 dem piã & liberam.

XV. Ut tamen quod verum est fatear,
 censo non sine aliquo temeritatis pe-
 riculo speciale illud privilegium in ple-
 risque sanctis etiam insignioris sancti-
 tatis præsumi, nisi id ita probetur, ut
 nihil rationabiliter opponi possit: quia
 sub prætextu illã gratiã sanctificationis
 in utero, inducerentur sine fundamen-
 to tot propositiones particulatæ con-
 tradictoriæ universales, quæ est ex Ver-
 bo Divino, ut enervarent propositio-
 nem universalem, quod nullã ratione
 debet tolerari. Ut igitur aliqua parti-
 cularis propositio talis inducatur, de-

bet iis fulciri rationibus, ut exemptio-
 nem à regulã generali rationabilem e-
 vincant. Confirmatur exemplo Divi
 Augustini tomo 2. epist. 57. quæ est ad
 Dardanum, ubi Sanctus Doctõr revo-
 cat in dubium an Jeremias Propheta,
 & D. Joannes Baptista fuerint in utero
 sanctificati, cum tamen de primo ex-
 pressè dicat Scriptura: *Priusquam te
 formarem in utero novi te, & antequam
 exires de vulvã sanctificavi te.* De secun-
 do verò, *Spiritu sancto replebitur adhuc
 ex utero Matris sue.* Si enim Sanctus
 ille Doctõr timuit etiam cum illis
 Scripturis in istorum ab illã universali
 lege exceptionem consentire, an non
 temerarium dixeris ex quibuslibet sig-
 nis in speciem tantùm apparentibus
 hunc vel illum ab eã subducere?

SECTIO III.

*An qui à nonnullis dicuntur
 in utero sanctificati, sint
 tales?*

Cum nullus ferè sit hodie Doctõ-
 rum, qui D. Iosephum in utero
 sanctificatum volunt qui non duxe-
 rint argumentum à sanctificatione plu-
 rium aliorum, quos gravissimi Autho-
 res voluerunt fuisse in utero sanctifica-
 tos hoc modo: Hi, isti, & illi fuerunt
 in utero sanctificati, ergò à fortiori Di-
 vus Iosephus, ex eo quod secundùm
 omnem rationem ipse, ut Christi Do-
 mini Pater eo modo quo infra Part. 2.
 Tractat. 2. videbimus, majorem ha-
 bens affinitatem & proximitatem ad
 Christum omnis sanctitatis fontem,
 potiora mereatur sanctitatis insignia:
 idèd, ut nihil omittamus, videndum
 an solidum sit illud fundamentum: id-
 est an qui à nonnullis dicuntur in ute-
 ro sanctificati sint tales, ut argumen-
 tum ab eis ductum pro sanctificatione
 D. Iosephi subsistere possit.

Dixi Sectione præcedenti non sine
 aliquo temeritatis periculo speciale il-
 lud privilegium Sanctificationis in ute-
 ro prætendi, nisi ita probetur, ut nihil
 rationabiliter opponi possit: ut verò
 ita probetur, non est necesse quod par-
 ticularis propositio per quam dicitur

Synopsis

Magrabit
 D.
 Iosephi
 RV
 III

aliquis exceptus à regulâ universali, quæ dicit omnes ex Adamo descendentes nasci cum peccato, eo modo probetur quo universalis, idest per aliam Scripturam, quemadmodum existimant nonnulli magis apparenter quàm verè. Sed ista est legis quantumvis universalis natura, ut non ita universaliter intelligatur, quin juxta antiquam patoëmiam ex se, sine ullâ aliâ expressione, admittat exceptionem quando subest causa rationabilis. Porro ut exceptio sit ex causâ rationabili, sufficit quod per prudens iudicium colligi possit, mentem Legislatoris talem casum particularem noluisse comprehendere sub lege universali. Confirmatur evidenter, quia legis essentia est quid morale, unde illa non debet accipi nisi moraliter, idest secundum rectam & prudentem rationem. Cùm ergo ex eâ aliquid sequeretur dissonum illi, non debet admitti, nec ullam in eo casu habet vim, quia non fuit mens Legislatoris casum illum comprehendere sub lege: Hinc *Epicheia Theologorum*: Hinc illud Photii Constantinopolitani in Responsione ad Amphiloehium communiter receptum: *Sapè in Scripturâ figura est universalis, non tamen sententia universaliter accipienda.* Quod mirificè probat Cantip. lib. 6. Hypotiposeon cap. 3. Hinc denique illa Jurisconsultorum regula approbata, quæ habetur ex cap. solito, in princip. de Majorit. & obedient. *Terminus universalis non distribuit universaliter quoad illos, ex quorum distributione resultaret dissonus intellectus.* Secundum quam doctrinam Ecclesia ab antiquo tenuit Beatissimam Virginem in utero fuisse sanctificatam, quandoquidem ejus diem Natalem à multis sæculis celebraverit; quam sanctificationem his temporibus explicans, extendit, & docet esse sanctificationem secundo modo acceptam, ut hic sect. 1. in notando: idest quæ nullum supponit in subjecto peccatum, esto nihil de hoc in Scriptura inveniatur expressum, quia rectissimè præsumitur nunquam fuisse Dei mentem, quod purissima Mater sua sub lege communi peccati cum aliis concluderetur.

XVIII. Igitur ut videamus an qui à nonnullis

dicuntur in utero sanctificati sint tales, examinanda est illorum à communi lege exceptio, an sit sufficienti ratione fundata.

Colligunt nonnulli aliquos in utero sanctificatos ex sequentibus: Primò, à signis extraordinariis quæ illorum Nativitatem præcesserunt: Secundò, à signis quæ in ipso eorum Ortu effluerunt: Tertio, ab operationibus raræ & insolitæ virtutis, quas ab ipsis ferè incunabilis produxerunt, & in quibus ad mortem usque sine interruptione perseverarunt. Primo modo D. Ambrosius lib. 4. de fide cap. 4. & Petrus Comestor cap. 68. Histor. in Genes. & alii post ipsos, colligunt Jacob Patriarcham in utero sanctificatum, quia ibi supplantavit Esau fratrem suum natu majorem. Secundo modo alii apud Divum Antoninum 3. part. Summ. tit. 18. cap. 5. §. 6. Sanctum Nicolaum Episcopum Mirensensem, ex eo quod, ut ibi refert Sanctus Antoninus, natus stetit rectus. Tertio modo, alii Sanctum Dominicum Sacri ordinis Prædicatorum Fundatorem apud eundem D. Antoninum ejusdem Sanctissimi Fundatoris dignum filium, quia eodem D. Antonino referente, ab ipsis cunis lectulo suo egrediens, humi jacere gestiebat. Ita de aliis, alii: & omnes ex iisdem tribus capitibus.

Sed duo priora signa, idest quæ eorum ortum præcesserunt, & quæ comitata sunt, non fuerunt signa præsentis, sed prælagia futuræ aliquando sanctitatis: & idè non sufficiunt ad statuendum aliquid certum contra legem & regulam generalem: similiter nec illæ operationes insolitæ virtutis & anticipatæ ætatis, quia sunt tantum signa & effectus insignis illorum prædestinationis, cujus Deus voluit acceleratam esse executionem ad majorem eorum æstimationem, & Dei accelerantis finem intentum.

Non sufficiunt etiam Scripturæ ex quibus colligunt aliqui quosdam fuisse similiter sanctificatos, ut de Sampson ex matre sterili nato, quia de eo dicitur Judicum cap. 13. *Erit Nazareus Dei ab infantia sua, & ex utero Matris sue.* De Davide Rege propter verba illa psalm. 70. vers. 7. *In te confirmatus sum ex utero,*

utero, de ventre Matris meatus Protector meus. De D. Paulo Apostolo, quia ille de se dicit ad Galat. cap. i. v. 15. *Cum autem placuit ei qui me segregavit ex utero Matris mee.* De Jobo quia ille de se dicit cap. 31. *Ab infantia mea crevit mecum miseratio, & de utero Matris mee egressa est mecum.* Nam quoad primum: dicitur Sampson Nazareus ex utero Matris suae, non quod ibi sanctificatus sit, sed, ut bene textum ponderanti patebit, eò quod etiam ipsa Mater ejus eo gravida, jubente Deo prohibita sit uti illis quae prohibebantur Nazareis, ne filius ejus Sampson eam fugendo, succum ex vino, vel siceram, quae Nazareis à Deo prohibita leguntur provenientem sugeret, ut sic excellenter Nazareus ostenderetur, non autem ut sanctificatus in utero probaretur: Quoad secundum, Respondeo primò, vel hoc debet intelligi de beneficio naturali ex quo tamen resultat etiam supernaturale, ut vult Dionysius Carthusianus & alii in illum locum, quia nimirum nisi Deus conservaret infantem ab utero & deinceps, non evaderet pericula quae undique occurrunt, & quae nimis longum esse retexere.

XXII. Respondeo secundò cum nostro P. Michaële à Bononià vulgò Incognito in psalmos hunc locum ad litteram sic debere explicari, *In te confirmatus sum ex utero:* id est quod sim in gratià tuà in eaque ita perseverem, ut in eà moriar, hoc ò mi Deus! habeo à te & praedestinatione tuà, quae non potuit non esse gratuita, quandoquidem fuerit antequam utero materno egrederer, & inter homines homo apparerem: atque adeò antequam quidquam mereri possem.

XXIII. Confirmatur hæc ut primarii Psalmodum Interpretis ita humillimi explicatio: Nam verbum illud *confirmatus* si ad litteram accipias, non significat simpliciter sanctificationem, sed in sanctitate confirmationem, nec hanc adhuc strictè, sed tantum ut significat perseverantiam in illà quã ab egressu ex utero matris, quando scilicet circumcisus est, accepit: Nam manifestum est Davidem in gratiã, quam in egressu ex utero dum circumcisus est accepit, non semper stetit, lapsus est enim, Scrip-

turã attestante, in adulterium & homicidium & alia peccata: intelligitur ergo illud verbum, *In te confirmatus sum*, de gratiã illa perseverantiã finalis de quã noster Incognitus ibi.

Quoad tertium: nihil aliud vult ibi XXIV. Apostolus nisi se ab utero & ante ullum meritum suum per Dei misericordiam prædestinatum, electum, segregatum (quae omnia sunt Synonyma) ut ei Deus post illa sua demerita quae ibi dinumerat, revelaret filium suum, & faceret tandem ex persecutore Apostolum, ut eundem Christum aliis evangelizaret, & annuntiaret: ita Divus Ambrosius, D. Anselmus & Theophylactus, quae si significarent sanctificatum in utero, omnes prædestinati ante prævisa merita (quos ego censeo prædestinatos insigniter) possent dici sanctificati in utero. Cum ergo hoc consequens esset nimis absurdum, imò heterodoxum, illud ex quo hoc sequeretur non est admittendum.

Quoad quartum Respondeo cum XXV. Divo Thomã 3. part. quæst. 27. art. 6. ad 3. miseratio de qua loquitur Job non significat virtutem infusam, sed quandam inclinationem naturalem ad actus istius virtutis, eodem modo quo illud Ecclesiastici cap. 1. *Initium sapientiae timor Domini & cum fidelibus in ventre conceptus est.* Hoc enim debet accipi secundum quod aliqui ex naturali dispositione, atque ingenitã indole, apti sunt, & inchoationem aliquam habent ad Dei timorem.

SECTIO IV.

An ergo nullus omninò in utero sanctificatus?

XXVI. **E**T si nulla sit difficultas, apud benè sensatos, quod quamvis nulli essent alii de factò in utero sanctificati, posset tamen adhuc fieri quod in Divo Josepho tot essent rationes, adeoque relevantes, ut propter illas id illi privilegii denegari non posset: quemadmodum Divae Deiparæ non potest negari præservatio à peccato originali, esto nihil de hoc inveniatur in Scripturã, vel ullum produci possit ex illà ejusmo-

Synopsis

Ingratitudo
D.
Josephus
SV
an

eiusmodi præservationis exemplum: quia tamen argumentum quod à sanctificatis aliis trahitur à Doëtoribus ad D. Iosephum tanquam à minori ad majus, non est leve aut contemnendum, ideò postquam tot & tantos sanctificatorum classi à nonnullis assertos ab eà exclusimus Sectione præcedenti, opereremur duxi operosius inquirere, an nulli sint omninò in utero sanctificati?

XXVII. D. Augustinus tom. 2. epist. 57. quæ est ad Dardanum videtur negare, quia ibi ut adhuc diximus supra num. 14 dubitat etiam de Jeremiâ Propheta, & de D. Joanne Baptistâ, an hoc privilegio donati fuerint: De quibus duobus, exclusis aliis, restare videtur difficultas. Et quidem D. Augustinus, ubi supra ratione quâdam in speciem plausibili contra istorum duorum & omnium in utero sanctificationem argumentatur hoc modo: Quia sanctificatio quâ homo efficitur templum Dei non nisi renatorum est: Nemo autem potest renasci nisi prius natus fuerit, ergo nemo prius sanctificatur quàm utero nascatur.

XXVIII. Verùm argumentum illud D. Augustini etsi valeat ad probandum neminem secundum communem legem sanctificari nisi jam natum ex utero, non tamen ad probandum neminem posse in utero sanctificari ex privilegio, quamvis enim hi, inquit D. Thomas 3. part. quæst. 68. art. 11. ad 1. necdum prodierint in lucem, ut cum aliis hominibus vitam ducant, sicquæ non possint subijci actioni hominum, ut per eorum ministerium Sacramenta recipiant ad salutem, possunt tamen subijci operationi Dei apud quem verè vivunt, ut quodam gratiæ privilegio sanctificentur.

XXIX. Igitur licet concederemus neminem sanctificari nisi per regenerationem, nec regenerari sive renasci posse quemquam qui prius non sit natus, ut vult in argumento D. Augustinus: Attramen nasci aliquis etiam dicitur, quamvis ex utero non sit egressus, ut patet ex Scripturâ Matth. cap. 1. de Christo Domino, de quo solum in Virginis utero concepto dicit Angelus Divo Iosepho. *Ioseph noli timere accipere Mariam conjugem tuam, quod enim ex eâ natum est de spiritu sancto est.* Quia nimirum

puer accipit vitam in utero Matris, ibique verissimè vivit. Datur ergò duplex nativitas, una in utero, altera ex utero: atque ita qui in utero jam natus est, etiam in utero renasci potest, non quidem ut ille qui natus est ex utero, per operationem hominis seu Baptismum, sed ut vivens apud Deum, qui huic legi Sacramentorum potentiam suam non alligavit, ut non possit per se quod potest per illa, quando & cum quibus voluerit.

Dico ergo certum est Hieremiam Prophetam, & D. Joannem Baptistam fuisse in utero sanctificatos: de hoc nullus est relictus ambigendi locus: Scriptura enim est nimis clara & expressa pro utroque. Pro Hieremiâ namque sic ait: *Priusquam te formarem in utero novi te, & antequam exires de vulvâ sanctificavi te.* Jerem. c. 1. Pro D. Joanne Baptistâ verò Luc. cap. 1. *Spiritu Sancto replebitur adhuc ex utero Matris suæ.* Quid clarius? quid expressius? Pro hæc non citò Authores, quia est ita communis omnium Patrum, Doëtorum, Interpretum & fidelium, ut vix ullum sciam præter D. Augustinum qui de illis dubitet: imò cum tempore Divi Augustini maximè urgerent Pelagiani qui negabant peccatum originale, & docebant homines nasci immaculatos, ut monuimus hic supra: Probabile est D. Augustinum ita docuisse, non quod ita sentiret, sed ut ostenderet quàm maximè ab illâ nefariâ hæresi recedendum.

Sed sive ita censuerit D. Augustinus, sive non, respõderi possit ad istas Scripturas, illas convenienter intelligi non de sanctificatione reipsâ, sed secundum Dei prædestinationem: ut sit sensus quod Jeremias antequam exiret de vulvâ prædestinatus fuerit ut esset Sanctus: & Joannes ut repletur Spiritu Sancto.

Sed contra hanc explicationem audiendus D. Bernardus epist. 154. paulò post init. ubi nostram sententiam defendit his v. rbis. *Jeremia dictum est, Priusquam te formarem in utero novi te, & antequam exires de vulvâ sanctificavi te. Quàm pulchrè inter figuratorem in utero, & parturitionem ex utero Divinum distinxit oraculum: ut illam*

sanctum præcognitam, istam & Sanctitatis munere præornatam ostenderes, ne quis Prophetæ prærogativam de solâ præscientiâ seu prædestinatione putaverit æstimandam. Ita de Jeremiâ D. Bernardus. Cujus argumentum ita reducitur: Cùm in illis verbis, *Præquam te formarem in utero novi te*, significetur præscientia, seu prædestinatio istius Prophetæ, procul dubio in eo quod sequitur, *Et antequam exires de vulvâ sanctificavi te*. Aliud quàm Prædestinatio seu præscientia illa intelligitur, ergo sanctificatio ipsius reipsâ: quid apertius?

XXXIII. Tum deinde Bernardus à Jeremiâ Prophetâ progrediens ad D. Joannem Baptistam sic prosequitur. *Eslo tamen ut hoc de Jeremiâ concedamus, quid respondetur de Joanne Baptistâ: quem Angelus pronuntiavit Spiritu Sancto repletum iri adhuc in utero Matris suæ? Prorsus hoc ad prædestinationem præscientiamve referri posse non arbitror: verba nempe Angeli (sicut ipse prædixit) completa absque dubio sunt in tempore: & quem prælocutus est Spiritu Sancto replendum, non est fas credere non repletum, idq. loco & tempore quo prædixit. Certissimè autem Sanctus Spiritus quem replevit sanctificavit.*

XXXIV. Sed quid his immotor Sanctæ Ecclesiæ (quæ columna est & firmamentum veritatis, & cujus sensus omnibus prævalet) præcepto festum Nativitatis Sancti Joannis Baptistæ solemnissimè celebratur, ita ut teste D. Augustino isto die tres Missæ antiquitus celebrarentur, ergo D. Joannes Baptista in suâ Nativitate Sanctus extitit: ex eo namque Ecclesia aliorum Sanctorum celebrat mortem non Nativitatem; quia illos die mortis, non verò Nativitatis, Sanctus fuisse existimat: ergo D. Joannis ortum celebrat, quia illum Sanctum fuisse credit. Validissimum est hoc argumentum, quia non sine magnæ periculo censura, aut gravi Ecclesiæ offensione asserti potest, Ecclesiam in festorum celebratione errare posse. Cùm autem illam non errare in illorum celebratione, pendeat ex eo quod tale festum verè sit sanctum & veneratione dignum, quod non esset, si ejus objectum esset non sanctum & in peccato; nullo pacto licet dubitare Nativita-

tem Sancti Joannis Baptistæ ab Ecclesiâ semper celebratam non fuisse sanctam.

Eodem modo ex celebratione Nativitatis Beatæ Virginis colligit Sanctus Bernardus natam Sanctam epist. 174. in initio. *Sei & ortum Virginis*, inquit, *didici ab Ecclesiâ inabitanter habere festivum atque sanctum, firmissimè cum Ecclesiâ sentiens in utero accepisse ut Sancta prodiret.* Vide etiam in hanc rem P. Valquez 3. part. disp. 114. cap. 2. & nostrum Franciscum Bonæ spei tom. 4. tract. 2. disput. 12. de peccato orig. dub. 5. ad finem in Appendice.

SECTIO V.

Sanctus Iosephus fuit in utero Sanctificatus.

XXXV. IN mundi hujus aspectabilis opificio nonne hoc inter admirabilia mirandum, quod terra creatur inanità & vacua sine plantis; Cælum rudè sine Planetis, lux etiã ipsa imperfecta sine radiis, quarto enim tantum die creatus est Sol, à quo perfectio luminis omnis. Aqua verò sola, obiectante gravissimo & antiquissimo Doctore Tertulliano lib. de Baptismo, statim ab initio cum totius suæ plenitudine perfectionis producit? Hujus differentie causam si ab illo requiris? redit illam sic ille tibi: *Solus liquor*, inquit, *semper materia perfecta, læta simplex, de suo pura, dignum Dei vestraculum subiebat.* Hoc ille non minùs subtilitè quàm benè. Etenim Genes. cap. 1. versu 2. *Spiritus Domini ferebatur super aquas* Quare verò a quam solam, ex eo quod furura erat Divini sedes Spiritus, voluit Deus statim ab initio creationis suæ esse cum totâ suâ perfectione? nisi ut per hoc symbolum intelligeremus quod si res ita se haberet in corporalibus, quanto majori ratione in spiritalibus?

Ergo si hæc collectio non incepta est, sequitur quod inter omnes creaturas illæ ab initio & quàm primùm gratiæ plenitudinem acceperint; quæ probantur fuisse Dei hominis (qui fons est indefectibilis omnium gratiarum) vestraculum.

S

Sylva:

Synopsis

magnum
D.
Iosephi
SV
am

culum: Quapropter cum Maria Diva Deipara, quæ Deo de carne suâ corpus apravit, quæ cum in utero gesta vit, primum sit & præcipuum ejusdem veſtaculum, idèd illa ut talis statim in primo sui esse gratiæ plenitudinem accepit: Sed post illam longè Beatissimam, quis secundùm ejusdem Dei nostri gestatorium? Nonne D. Joseph, ejusdem purissimæ Virginis Sponsus Virgineus? quoties enim ille illum in sinu molliter fovit? quoties in ulnis gestavit? quoties oscula fixit? quoties ipse Jesus ex Matris brachiis exiit in Josephi collum, eique reddidit basia? Tandem nonne ille illum adhuc in utero Matris illatebratum, & deinceps, de labore suo, de sui fultore vultus sustentavit? Ergò ille uti secundum Dei hominis post Virginem Sponsam veſtaculum, ita secundum post illam gratiæ privilegium obtinuit; & ut in dignitate nullo dato inter medio suppar, ita supparem gratiam, idest sanctificationis in utero accepit: Ecce sub hâc umbrâ nostram de Sanctissimo Christi Patre, Custode, Altore, mentem & omnium jam ferè Fidelium.

XXXVIII

Lotinus & alii in hanc quoque mentem, Benedictionem quam Deuteronomii cap. 33. moriturus Moyſes dedit Josepho Aegypti Pro-regi, accommodant D. Josepho, cujus ille fuit prima ac præcipua figura. Hæc benedictio talis est. *Joseph quoque ait de benedictione Domini terræ ejus, de pomis cæli, & rore, atque abyſſo subjacente. De pomis fructuum Solis & Luna, de vertice antiquorum montium, de pomis collium æternorum ea de frugibus terræ & de plenitudine ejus. Benedictio illius qui apparuit in Rubo veniat super caput Joseph, & super verticem Nazareth inter fratres ejus.* In quæ verba sic Lotinus. Aliqui non ineptè accommodant istam benedictionem ad Sponſum Mariæ Joseph, cum Christus Mariæ naturalis Filius, dicatur etiam Filius Joseph, qui fructus cæli est solis & lune, quoniâ Christus dicitur Sol, Maria Luna; & Cæli ac roris, quia Christus operâ Spiritus Sancti, & irroratione cælesti genitus est. Quidam hinc inferunt ob similitudinem inter Sponſum & Sponsam decuisse ut Joseph suo modo particeps esset privilegiorum Sponsæ, & ut benedictio ejus qui apparuit in Rubo,

idest in Maria, quæ per Rubum significatur, sicut venire super caput Josephi Pro-regis Aegypti Moyſes hoc loco paulò post precatur, sic veniret super Sponſum Mariæ præfiguratù in illo; essetq; benedictio hujus de pomis Solis & Lunæ, idest Christi ab originali peccato prorsus immunis, & Mariæ ab eo præservatæ, ut saltem ipse in utero sanctificaretur. De vertice antiquorum montium, & de pomis collium æternorum, idest illuſtrium Sanctorum qui sunt in utero sanctificati, ut Jeremias & D. Joannes Baptista. Hæc Lorinus in cap. 53. Deuteron. Aliam longè aptiorem expreffioremq; hujus rei figuram vide infra.

Quod si dicas nihil in Scripturâ de hâc D. Josephi in utero sanctificatione haberi aut ex eâ posse evidenter educi: Respondeo cum Gerſone ferm. de Nativit. B. Virginis Consider. 2. nihil ibi mirum: Nam nihil in eadem Scriptura habetur, aut ex eâ educi potest de Beatæ Virginis in utero sanctificatione, hoc est, Conceptione immaculatâ, nihil etiam de multis aliis utriusque excellentiis, prærogativis, gratiis & virtutibus. *Sunt enim multa, quæ fecit IESVS, quæ se scribantur per singula, nec ipsum arbitror mundum capere posse eos qui scribendi sunt libros.* Joann. cap. ultimo Non putarunt Evangelistæ necessarium verba jactare hîc, ut alibi, ubi res ipsa per se loquebatur: Cum enim illam Christi Matrem, istum Patrem (utrumque suo modo) asseruerunt, omnia quæ de illis magna dici poterant satis insinuasse censendi sunt: Nam in his continetur quidquid verâ ratione de illis magnum excogitari potest, & ex his colligendum sine ulla hæſitatione Deum in illos congestiſſe vel formaliter vel eminenter quidquid aliis Sanctis collatum fuisse invenitur.

Nititur ergò hoc assertum de Divi Josephi sanctificatione in utero, ratione: Porro ratio fundatur immediatè in ipsius Paternitate ad Christum, sicut immaculata Conceptio Beatæ Virginis in ipsius Maternitate: Mediatè verò in Sacrà Scripturâ licet non ita clarè: Nam & huic & illi, debitum pro vinculi obligationisque filialis ratione reddendum honorem, ut natura & ratio, ita

ita Divina docent eloquia. Et argumentamur eodem modo proportione servatâ de Paternitate D. Iosephi in ordine ad ipsius in utero sanctificationem, quo de Maternitate Divæ Deiparæ in ordine ad ipsius præservationem à peccato, ut scilicet quia hæc altiori titulo est Mater Christi, quàm D. Iosephus ejus Pater, ita ipsa propter altissimam Maternitatem, altissimo gratiæ privilegio, justitiæ scilicet originalis & præservationis à peccato, condecorata sit: Ille verò quia in ratione Patris proximè ad illam accedit, ut infra ostendetur part. 2. tract. 2. gratiæ proximæ illi privilegio, quod est sanctificationis in utero, donatus sit.

CAPUT II.

*Probatur hoc nostrum Affer-
tum rationibus.*

- I. **P**RIMUM & commune argumentum ducitur ab exemplo aliorum qui fuerunt in utero sanctificati: si enim Jeremias Propheeta & D. Joannes Baptista fuerunt in utero sanctificati, ut probavimus cap. præcedenti sect. 4. Cur hoc Privilegii negatum fuisset Patri Jesu D. Iosepho? Hoc argumentum supponit D. Iosephum non esse minorem illis, quod partim constat ex dictis supra tract. 1. magisque patebit ex dicendis in decursu operis.
- II. Non acquiescunt aliqui huic argumento: volunt enim totam rationem illorum quæ fecit Deus ad extra esse ipsius voluntatem: unde, inquirunt, non sequitur quod si supradicti fuerunt in utero sanctificati idem sit dicendum de D. Iosepho, eo quod ejus dignitas eminentior sit, & ordinatio ad Christum omnis sanctitatis fontem longè strictior dignitate vel ordinatione illorum; quia ratio cur supradicti fuerunt in utero sanctificati non est eorum dignitas futura, ut supponitur in argumento, sed sola Dei voluntas.
- III. Mihi tamen certissimum est & indubitatum illud argumentum: quia & si omnium quæ fecit Deus ad extra ratio à priori sit voluntas Dei, atque ve-

rum sit quod omnia quæ fecit Deus, ideo fecerit quia voluit: in illis tamen quæ non habent rationem finis, fuit etiam aliquod illorum motivum ex parte creaturæ: verbi gratiâ, Beata Virgo fuit immunis à peccato originali in suâ Conceptione, &c. hujus rei ratio quidem à priori est quia Deus voluit, sed quia hæc immunitas à peccato originali, &c. non habet rationem finis, verissimum esse constat quod hæc immunitas illi collata sit quia futura erat Mater Dei: quod autem futura erat Mater Dei, cum habeat rationem finis, nullam habet rationem ex parte Virginis, sed tota ratio est voluntas Dei: similiter D. Joannes Baptista fuit in utero sanctificatus, & hoc ideo quia Deus voluit: sed hoc voluit Deus quia ita conveniebat, ut aptus fieret & idoneus ad eminentem gradû, & excellens illud munus subeundum, ad quod illum elegerat: Quare currit primum nostrum argumentum, & omninò dicendum cum communi Doctorum, quod omnis ratio sanctificationis in utero ex parte creaturæ est propter sanctificati futuram excellentem dignitatem: unde cum quæcumque tandem sit aliorum Sanctorum qui in utero sanctificati sunt dignitas, minor sit semper Paternitate D. Iosephi, de quâ part. 2. tract. 2. sequitur manifestè quod si illi sanctificati, & hic: idque à fortiori.

Et certè si hoc olim de illo asseruerunt tot nobiles Theologi, qui tamen leviter tantùm attigerant rationem Paternitatis ejus ad Christum, vixque illum arbitrati sunt amplius quàm Patrem Putativum, Nutritivum, & Custodem, quid jam dicendum, cum eandem Paternitatem tam strictam videmus, quam ostensuri sumus infra part. 2. tract. 2.

Deinde si D. Iosephus fuisset Pater Christi per generationem, ut potuit esse ex Doctrinâ Patris Suarez tom. 2. in tertiam partem Divi Thomæ quæst. 32. disputat. 10. Sect. 3. ubi etiam censeat hanc assercionem adeo esse certam, ut contraria nec probabilis nec verisimilis videatur, nonne eodem prorsus modo de illo argumentaremur, quod de Beatissimâ Virgine ejus Matre per generationem

Synopsis

Magnalium

D.

Iosephi

SV

i v.

v.